

faa maatte man svare hertil, at Ministeriet taler kun om de Levende, og vil man tage Hensyn til de Prætendenter, som kunde fødes, saa er jo alle Renunciationsacter i Et og Alt ugyldige.

Der er af en æret Taler yttret, at man skulde holde faa meget paa Kongelovens ævindelige Arvesølge, fordi den var vedtagen af dem, som 1660 stode i Spidsen for Geistlighed og Borgerkabet, medens derimod Adelen vilde have det anderledes; men jeg er overbevist om, at Impulsen dertil hverten er kommen fra Geistligheden eller Borgerkabet, men fra Kongen eller snarere fra Dronningen, som vilde vedligeholde Successionen hos sine Descendenter i det Uendelige og derfor vilde skyde Andre tilbage. At Biskop Svane eller Borgmester Nielsen og alle de Andre, som gif Kongen tilhaande paa den Tid, gif ind derpaa, var en naturlig Følge deraf, at de vare Adelen imod, og haabede derved at vinde større Fordele. Jeg troer virkelig, at Adelen ved den Leilighed har vist en større politisk Indsigt, og naagt det vel kan være, at de derved have haft deres private Interesser for Øie, kan man dog ikke paafige dem Mangel paa Omfagt. Det er jo ganske vist, at naar, saaledes som Forholdene dengang vare, Frederik den 3dies mandlige Descendenter vare uddøde, vilde baade Slesvig og Holsteen heelt og holdent, ligesom ogsaa de senere erhvervede Lande, Oldenborg og Delmenhorst, være gaaede tabte for den danske Krone; det er uomtvisteligt, at det er først ved de senere Foretagender, navnlig hvad Slesvig angaaer, ved Occupationen af 1720 og Arvehyldingen af 1721, at Forholdet skulde være forandret. En æret Taler har forhen sagt, at jeg skulde have beklaget, at der ikke i Kongeloven var givet noget Stof fra Keiseren af Rusland og Hertugen af Augustenborg til at disputere om, hvem af dem der stod Thronen nærmest; men jeg forstaaer ham slet ikke, han maa aldeles ikke have sat sig ind i de Forhold, hvorom her er Spørgsmaal. Derfor der havde været indført en blot agnatisk Succession, vilde der ikke have været nogen Dissens, om hvem der var den nærmeste til Thronen; alle vor Tids Stridigheder vilde da være faldne bort. Den Linie,

naar de mandlige Descendenter af Frederik den 3die vare uddøde, vilde være den nærmeste, var den yngre Kongelinie, den vilde være nærmere end den gottorpste. De nærmeste i denne yngre Kongelinie ere i den senere Tid ved egen Brøde komne i et ulykkelig Forhold til Danmark, hvilket netop har havt sin Rod i Kongelovens Arvesølge, som deels har sat ondt Blod i det øvrige Huus, og deels ved de senere Forhold, som gjorde, at den Dvæstion, som deraf vilde opstaae, kom til at ligge den nærmere. Under andre Omstændigheder vilde der ikke have været Anledning til at frygte derfor; jeg maa iøvrigt bemærke, at Prinds Christian af Glücksborg hører til den samme yngre Kongelinie.

Siden jeg er kommen til at berøre de nævnte Ytringer af en æret Taler, skal jeg omtale et ganske andet besynderligt Angreb, han har gjort paa mig, og som jeg troer at burde paatale, og det saa meget mere, som jeg maa erkjende, at alle de andre Medlemmer, der afvige fra mig i politiske Meninger og navnlig med Hensyn til nærværende Sag, aldrig have ladet noget Udtryk falde, som kunde indeholde et personligt Angreb paa mig. Den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (B. Schøler) har sagt, at jeg havde søgt at undskylde mig og en Collega af mig, fordi vi havde underskrevet det aabne Brev af 8de Juli 1846, naagt det streb mod vor Dverbevisning, og han fremhævede dette med meget bestemte og skarpe Udtryk. Da han udtalte disse Ord, var jeg uvis, om jeg forstod ham rigtig; thi det forekom mig altfor besynderligt, at han skulde kunne sige noget Saadant; men nu har jeg af Tidenden seet, at det virkelig har været hans Mening. Den ærede Taler maa have et ganske forunderligt Begreb om den Paraphering eller Underskrift, som i forrige Tid gav sig af de daværende Collegier, og i hiin enkelte Sag undtagelsesviis af Statsraadet, naar han deri vil have villet finde et Samtykke til Indholdet deraf. En saadan Paraphering var ikke Andet end Vidnesbyrdet om, at Underkriften paa lovlig Maade var erhvervet, og det vilde være den største Urimeelighed at forudsætte, at et Collegiums Medlemmer skulde kunne være fri for at underskrive